

La Veu de Tortosa

SETMANARI REGIONALISTE

Any 2.^{on}

Tortosa, 6 Maig de 1900

Núm. 23

NOTES BIBLIOGRÁFIQUES

CENT BIOGRAFIES TARRASENQUES.—*Volum IV de la «Biblioteca històrica tarra-senca» per D. Joseph Soler y Palet—Barcelona, impremta «La Catalana» de J. Puigventós, 1900. Un volum en 22 per 16 de 180 planes.*

Fà dies que tinguerem lo goig de veure 'ns distingits ab l'envio d'un exemplar d'aquesta obra. L'angunia nostra era gran, puig volíem llegirla detingudament pera formar judici, no del mèrit de son ilustre autor, prou conegut entre la distingida pléyade d'escriptors catalans, sino de les condicions materials de *Cent biografies tarra-senques*.

La impresió que 'ns ha causat sa lectura no pot esser més agradosa, puig trobém en sas fulles quelcom profitós pera posar en emulació lo sentiment al bell estudi del exemple històric, moral y patriòtic dels que 'n llurs dies han treballat fadigosament pera l'enlayrament de sa veritable patria

Lo treball d'investigació portat á terme pel senyor Soler y Palet es verament admirable, puig hem de rego-neixer qu' aquesta mena d'estudis tenen més feyna per *dintre* que per *fora* y aixó solzament ho pot compen-drer tot aquell que s' hagi dedicat á esbrinar los apilats documents d' un arxiu. La forma empleada en la descripció d'aqueixes biografies es concisa y lleugera; pero abans d'aixó hi veyém un enfarragós treball d'investigació que amagantse als ulls del públich, se 'l sent batrer, se 'l sor-prén, se 'l adivina.

Lo volum IV de la *Biblióteca his-tòrica de Tarrasa*, es una nova corona de llorer pera 'l monument de l' an-tiga ciutat *Egara*, quina esplendent historia y enlayrada dignitat muni-cipal s' ha conservat, fins ara, en pá-gines de marbre.

Tantdebó que 'ls Ajuntaments de Catalunya, prenent en compte la im-portancia d'aquest llibre, acordessen la publicació d' aytals obres en sas

respectives ciutats ó viles. Ademés de guanyarhi l' historia de son pahís endressarien, ab sa lectura, als noys que 's formen avuy en les escoles, pera conduhirlos al verdader fi moral á que dehuen aspirar tots els pobles civilisats: Al engrandiment de sa ve-ritable historia.

Fentho aixís aquesta munió de noys, educats avuy baix la presió d' una historia embolicada y embustera, constituhiren al endemà l' esperança del nostre somniat pervindre, enca-rregantse ells mateixos de revifar á sos fills lo sagrat foch de la patria.

Nosaltres admirém aquesta obra com una de les més profitoses. Perxó no 'ns cansarém de recomanarla al públich y de recomanar als fills de Tarrasa un poch més de patriotisme envers la ilustre personalitat del se-nyor Soler y Palet que tan ardentament treballa en benefici de la histó-rica vila que li va servir de bressol.

Francesch Mestre y Noè.

Tortosa, Maig, 1900.

Lo Separatisme dels catalans

DOCUMENT IMPORTANT

Pera que nostres estimats llegidors püguen tindre una veritable idea del programa catalaniste, reproduhim ab molta satisfacció la següent notabilis-sima comunicació endressada al senyor Governador civil de Barcelona per l' Associació catalanista *Lo Somaten*. Aquest important document se pot apreciar com un ver compendi de les nostres aspiracions.

Diu Així:

«Excm. Senyor: Aquesta Associació te per exclusiu objecte la propagació de las aspiracions nacionalistas de Catalunya, que en res son atentatorias á la unitat espanyola, ans be, la reforsarien quan vingues-sin satisfetas, combatent lo forsat y anti-natural uniformisme ab que molts confo-nen dita unitat. Aytal propósit d' activa propaganda, sense la qual no tindrían rahó d' existir la major part de las Associacions catalanistas, está clarament consignat en los nostres estatuts que á son degut temps foren somesos á la aprobació d' aquest Govern civil.

Mes, com sía que d' algun temps ensá vá gradualment estrenyense 'l cercle de nostres moviments y trayentse de la lega-litat una part de las doctrinas catalanistas, creyém molt posat en justicia y en rahó que se 'ns precisin clara y categóricament los límits dintre dels quals devém atem-perar los actes y las paraulas, á fi de no incorre en penalitat, com es nostre desitj, per desconeixement del criteri positiu que regna entre 'ls vetlladors dels negocis públics. En aquestos assumptos, lo respecte als nostres drets y 'l respecte que nosaltres devém tenir envers los debers que ab la societat nos lliga, obliga á governant y á governats á fer plena llum y á procurar que tothom tingui perfecta consciencia de las sevas accions, sense deixarias ni un sol moment subjectas á la variabilitat de las circumstancias y á la accidentalitat de las apreciacions personals. Nosaltres no 'ns proposém ni 'ns hem proposat may atacar cap de las institucions fonamentals del Estat espanyol pera las quals tenim y tin-drém sempre tota mena de deferencias y consideracions; més lo que no podém de-ixar de combatre ab totes nostras forsas es lo que constituheix régimen intern y or-ganizació d' aquest Estat, puig considerém que es atentatori á lo mateix que ve con-signat en la Constitució espanyola y es la causa indubtable dels mals polítichs y so-cials que han portat als pobles al últim grau del seu actual decahiment.

Y ja en aquest terrenó permetéunos que concretém lo concepte ab llealtat y fran-quesa verament catalanas.

L' Estat espanyol ha heretat un esperit nacional que may podrém sofrir á Cata-lunya sense fermas protestas.

Al completarse la integració de las nacio-nalitats espanyolas, se trobaren junts dos pobles que políticament seguían una direc-ció contraposada. L' esperit de la monar-quía catalana aragonesa era ampli, liberal y ab un fons de veritable democracia ba-sant l' ordre social en la devoció á *lleys vivas* que eran la expressió concreta de la última manera d' esser dels individus dintre de la Societat. L' esperit de la mo-narquía castellana era estret, ordenancista, absorvent del Dret popular dintre de la autoritat unipersonal del Monarca, prete-nent imposar l' ordre social mercés la forsa de *lleys mortas* que no s' encarnavan en los mateixos pobles y que, lluny de portalshi una acció reguladora y de solidaritat, eran casibé sempre motiu de fonda perturbació en lo seu degut desenrotllo

Lo centre de gravetat de la política Ca-talano-Aragonesa era 'l dret; lo centre de gravetat de la política castellana era la autoritat. La forsa d' uns ciutadans naixía de la consciencia de la seva condició lliure; la forsa dels altres ciutadans seguía 'ls alts

y baixos dels favors y era l'aprofitament circumstancial dels retalls d' autoritat que del seti real se despenia.

No hem pas de recordarvos los antecedents històrics en virtut dels quals vindrà especificat com fou que l'esperit democràtic de la confederació catalana no s' infiltrés gens ni mica en las institucions polítiques de la gran confederació espanyola; mes si debém fer constar aquest fet de tot punt indubtable, perque dona compte de la invencible repulsió ab que 'l poble català ha vist sempre 'l desenrotlló y las conseqüències dolentíssimes d' una política imperialista que aborreix de cor y que á Espanya li ha ocasionat mals irreparables.

Lo Catalanisme es lo desparatament d' aquest esperit democràtic català que devant de las llistons sagnantes de la Historia crida als pobles á una vida nova que 'ls remou dignament ab aspiracions d' una major perfecció moral y que 'ls signa la orientació que han de pendre pera enfortir-se y regenerarse.

Qué tenen, donchs, de pecaminós semblants propòsits?

Aquest Apostolat que las demás regions espanyolas no volen escoltar ¿ha de ser execrable tantsols perque no 'ls sápigam entendre?

Ha de ser inviolable la organització del Estat espanyol que 'ns ha portat á un pou de desgracias y de miserias?

Será també intangible l'esperit polítich que li ha donat vida?

Nos caldrá assaborir en silenci l' amargor dels fruyts que á la nostra classe social ha produhit, fentla egoista y apartantla del acatament degut á la justícia y á la lley per medi del violent y autocràtic divorci establert entre una y altra?

No podrém contraposarli 'ls fruyts sanitosos que cal esperar d' una honrada democracia, llegítima hereva de la que en nostre terror verdejava fa tres sigles?

Podém esperar alguna cosa del dret ó debém témeho tot de la forsa?

Veusaquí exposat concretament los punts obscurs en los quals es convenient pera 'l be de la patria, que imperi una noble franquesa. L'ús de la amfibologia y de la vaguetat en cuestions d' interés vital, que es tant frequent en las prácticas polítiques espanyolas, no te res d' habilitós, per més que ho sembli y te en cambi molt de deslleal y de lastimosament funest.

Lo parlarvos com ho fem es ab la confiança de que la justícia, á quin servey teniu posadas las claríssimes llums del vostre enteniment y la noblesa de vostre caràcter, vos dictarán la fórmula precisa del criteri gubernamental respecte la doctrina catalanista per nosaltres fervorosament sostinguda.

Y, al demanarvos de tot cor, fem vots pera la prosperitat y grandesa de Catalunya dintre d' Espanya, també plena de grandesa y de prosperitats que la enlayrin per sobre dels pobles més honrats de la terra.

Dignéuvos acceptar lo testimoni de nostra més respetuosa consideració.

Visquéu molts anys.

Barcelona 14 d' Abril de 1900.—Lo *President*, GERONI ESTRANY.—Lo *Secretari*, JOAN ROCA.»

¡QUINA DESGRACIA!

—¡Lladre, infame, poca solta!
—¡Tánquis la boca malvát!

—¡M' heu prés l' honra, miserable!
—¡Esperis, donchs, ja veurá!

Aixis, coléricos, discutian lo senyor Pere y Dou Pau, marxán aquest cego d' ira cap á casa, rondinant.
Y al arribar, á sa esposa, ab veu ronca, apesará,
¡m' han ferit, filleta meval
m' han ferit—deya—quin cas!
—Qu' es axó—ella diu—no ploris, pero que ha estat, Pau, que hi hal
¡M' han ferit!...—ell repetia posantse al llit, jamegant.
—Vaig á buscá 'l senyor metje, ara estava aquí al costat.—
Y als pòchs moments se presenta lo Dortor, pera pulsál
—¡Despullis!—diu lo Galeno.
¡A veurer, ¿hont te la sanch?
—M' han ferit—Don Pau contesta, m' han ferit... la dignitat!

A. Nás.

Tortosa, Maig 1900.

COLABORACIÓ DE «LA VEU DE TORTOSA»

¡M A I G!

Jam hiems transiit, imber abiit et recessit, flores apparuerunt in terra nostra.

Ja ha passat l' hivern, s' en ha anat el temps de les plujes, han aparegut flors á la nostre terra.

(Cant II. 11.)

El mes de Maig, rialler y joliu com sempre, ja 'ns dona son esguard. La naturalesa s' dexoudeix y respira aledades de vida que remorejan y embauman de fragans perfums la verdissa de nostres camps. Els aucellets volatejan gojosos refiletant llurs cantichs pel brançam de la arbreda. Els homes de bona voluntat cercan, en els viaróns xumosos d' aygua, les floretes ab que volen engalanar á la Sobirana dels Cels. La natura tota, sotsmoguda per una forsa invisible, aixeca un clam d' alabansa á son Criador, qui, en mitj del gran festeig, se complau en coronar Regina de la festa á lo que es sua y nostre Mare, la Verge Santíssima.

Y, al mitj de tantes belleses, ¿com no aixacaré, donchs, nostra veu pera cantar y enaltir les misterioses grandeses del mes de Maig, si al recordarlo s' ouhen glatir els afectes més dolços é intims de nostra anima? ¿Com no 'ns alegrarém pera saludar al mes de Maig que simbolisa la renaixensa de nostre Patria? ¿Com no 'ns encisarém del més pur entusiasme pera fer coro á les mils veus que, tot salmejant, canturiejan les glories de Maria?

La veritat, nostres cors no poden menys de congratularse, ensemps que nostres pobrissones veus s' uneixen al encoratjat himne ab que les creatures remorciegan els beneficis de son Creador. Nostres cors de catalans se comohuen, com per instinct, al oir el

falaguer nóm de Maig, perque 'ns representa la reivindicació de la Patria, qui, aclaparada y esmortuhida un jorn pels frets de Ponent, ja esbotrja de nou xamosa brotada. Nostres cors de cristians batejan encisats d' amor al sentir la harmoniosa canticela que 'l Maig enlayre per tot arreu á la Regina de Cels y Terra, á la que es el Simbol de nostre Fé, Esperanza y Caritat.

Si no podém menys d' alegrarnos al ovirar les hermoses floretes y 'l verdós fullam que en llur parlar misterios ens ensenyan la existencia d' un Deu Creador; no podém menys de recalcar nos en nostra santa Fé per la esperansa que 'ns dona un Maig vindicador de l' hivern que tot ho corseca y copola; no podém menys d' enllasarnos ab fermes lligams de germanor pera estimarnos els uns ab els altres per amor de la Mare del qui es tot Amor.

Y al ensemps qu' enlayrém una salutació afectuosa á les preuhades belleses del mes de Maig, dirigim nostres cors condolits á Vos, Regina dels Cels, pera mostrarvos les necessitats de nostre veritable Patria:

Si, verge Santa: la Catalunya d' avuy dia, ja no es la Catalunya de l' antigor. L' amor pur y tendre que en altres temps s' hi flayrava lo han adulterat y esfullat eixes ventades de Ponent, que, per tot lloch, han dexat les pitjades del indiferentisme més groller, fins á enderrocar, ab la ma enbranzida, els murs de la llar payral, penyora de nostra Nacionalitat; y, per xó, ja no existeix aquell venerable y mutuo amor entre 'ls fills y 'ls pares que, de llur falta, ha esdevingut la corrupció y desaparició d' aquelles costums tant bones de nostre Poble. Y, per xó també, allí ahont ans els fills de la Nació Catalana alsavan llurs pregaries y vos presentavan llurs ofrenes, sols hi queda un despreocupat recort que, de tant en tant, pareix que quelcóm se revifa, pró que torna á esmortuhirse dintre la gelada atmósfera de nostres dies.

Tot ha quedat estafet, ¡Verge Santa! nostre caràcter, nostres costums, nostre pensa, nostre parla y totes les manifestacions de la vida nacional de Catalunya, eminentment cristianes. Ja no 'ns queda quasi res; y totes aquelles lleys tant sabies que 'ns donaren la més munifica grandesa en temps de nostres Comtes-Reys, han sigut esborrades per la má despótica de nostres enemichs. Si, ens han dexat quasi sens vida, y adhuc bufa més que may la forta ponentada que tot ho colltorsa y, pitxor que 'ls camps al pich de l' hivern, res dona ni 'l més petit senyal de llur passada grandesa.

Mes, en mitj d' aqueix tarrestavall que assola á nostre Patria, ja ovirém,

grat sia á Deu, una dolça esperança que fruyeix nostres cors: Es la Regina de nostra Terra que, escampant á dolls la sua misericordia, s' ha apietat de nosaltres y 'ns envie lo raig de la gracia que assodolla d' entusiasme nostre esperit pera tindre fe y constancia en la reèvindicació de nostre Poble.

Si, avuy com si la naturalesa de Catalunya 's dexondix, se remou la vava del esperit catalá, manifestantse nostre gen cada dia més y més catalana. Ja per tot arreu se respira nova vida; y, la terra assahonada per les abundoses plujes del pebrós Llevant, escup fresca sava que xupan les plantes ensopides pels ayres frets y gelats que 'l crú hivern ens envia de Ponent. El crit de resurrecció ja está donat, y per tot arreu s' ou el remoreig de la bona nova: l' arbre de la Patria que un jorn volian arrebastarnos de soca y arrel, ja creix y escampa groixudes rames que acoblan sota llur ombra als fills de Catalunya que de tot cor treballan per sa creixensa y prosperitat.

Aqueixa resurrecció del esperit nacional de Catalunya es lo que 'ns robeix de goig, Verge Santa. Aqueix Maig de nova vida que desvetlla la anima ensopida de nostre Poble, es lo que 'ns encoratja y 'ns dona pit pera marxar sempre avant fins arribar á la vera llibertat de Catalunya, pera que, tornant á esser mestressa de si mateixa, torni á esser gran y lliure com ho fou en altres y més sortosos temps; torni á alsar el perné de les quatre barres pera dictarse lleys inspirades en aquelles que eixiren de la naturalesa de nostre Poble y foren protegides pels gloriosos Reys de nostre Cassal.

En fi, Patrona de Catalunya, agenollats sota els peus del enlayrat trono que s' aixeca en el cor de nostre Patria os demanem justicia: Nostres prechs y nostres aspiracions son el plany d' una rassa que, un jorn de trist recort, fou esquarterada; per xo volém reconquerirli tot lo que li han robat sos butxins; retornantli aquella fesonomia propia y natural que li pertoca; aquelles lleys, aquell caracter, aquella llengua y tot aquell modo d' obrar que correspon á son modo d' esser.

Per xó, avuy, que omple de fe nostres esperances l' encisador Maig de la Patria, ens dirigim á Vos pera que encaminan, nostres aspiracions y, mitjansant vostre gracia, ben prompte pugam gaudir la Catalunya de nostres desitjos; ben prompte aqueix Maig que ja dexondeix la Terra Catalana remogui per tot arreu la sava de la renaixensa que li ha de donar l' esplet de la vida; d' aquella vida propia y lliure á que te dret nostre Nacionalitat, y, com á dret de justicia, nosaltres ho demaném; essent el fi de

totas nostres aspiracions, tant ben sintetisades pel clam del immortal poeta mossen Cinto Verdaguer: Visca Catalunya lliure dintre 'l reyalme espanyol.

Jordi Jordá.

Tarragona, Maig, 1900.

SELLO-MANÍA

Además de que 'l Govern ha procurat pujar tots los tributs pera que la Industria y 'l Comers estiguen un xiquet més lligats de brassos, ha inventat també la manera d' escorrer les butxaques del poble per mitx del sello. Aixís es que no hi ha ningú que pugui escapar-se de contribuir á *las cargas del Estado*, que no son poques.

No 't pots bellugar en cap direcció que no tinguis necessitat de posarte 'ls deu céntims á la ma.

Lo sello es indispensable fins en les diversions de la quixalla, y seguint per aquet camí, lo dia que al senyor Villaverde li passí pel *cráneo*, ja 'ns te á tots vestits ab papé de sello, y 'l escut pintat al nas.

¡ Pero quin' afició li ha pres á la filatèlica !...

Y de tot aixó 'n tenen la culpa *ezos catalanotes envidiosos*, perque, ¡ es clar ! com en mol pochs dies la Unió Catalanista, va despatxar un considerable número de milions de sellos catalanistes, en Villaverde va pensar, no hem desagrada l' idea, y al dia vinent ja va presentar als seus companys lo projecte del us del sello pera tot, y va ser aprovat per unanimitat.

Aixís es que la tal disposició ha donat lloch als següents dialechs agafats al vol, entre 'ls inspectors del Timbre y la gent del poble:

— Noy, d' ahont vens ?

— De casa 'l padrí, de buscar un barret vell pera posarme 'l perque lo sol no hem toqui.

— ¿ Un barret ? Donchs aturat.

— ¡ Y ara, qué fá ?...

— Que no veus que li falta 'l sello de deu céntims. Apa vine ab mí y 'l comprarás aquí á l' estanch de la cantonada.

Y 'l senyor Toribio posant la má al clatell de Rafelet, se 'l endú cap á l' estanch obligantli á posar un sello al barret vell que 'l seu padrí li ha donat, tret del quarto dels mals endressos.

— Escolta, Manel, has rebut...

— ¡ Alto ! fassi 'l favor, lo sello, — diu un dels del Timbre.

— ¡ Com 'l sello !

— Si zeñó; lo mateix *da* que ho escriguin á *la pierna* d' una factura, como que ho nombrin ab *los labios de la boca*. La paraula *recibi* ó *rebut* ha

d' anar acompanyada d' un sello. Fassi 'l favor de *venir con mí* al estanch.

— Donchs aném.

— Dispensi; vosté té gos ?

— Home, si que 'n tinch un xich.

— Lo mateix te que sigui xich com gran: ha de posarli un sello al front, ó del contrari se li formarà *espedient*.

— A qui, al gos ? Fugi, home, fugi; si 'l gos de que jo li parlo es del que acostuma á tenir tothom després de ben dinat.

— No hi fa res, es gos y necessita 'l sello.

— Donchs apa, pósise'l, senyor Mauri.

Y es clar, de cap manera convé als que governen l' Estat que s' acabi la GOMA ni 'l PAPÉ perque, mort lo gos, morta la rabia; pero les regions ja son grans y veuen que 's gasta massa goma y que 'l papé comensa á esca-sejar.

Y quan d' una cosa n' hi ha prou... no 'n cal més.

Y ara ja casi n' hi ha una mica massa.

E. Cantero y Hernandez.

Tortosa, Maig de 1900.

Lo mercantilisme de "La Epoca"

Ha vingut á nostras mans una especie de circular del papá dels diaris de Madrid, de la «sesuda» *Epoca*, y, per ser del periódich que més se distingeix per la seva serietat, la copiém á continuació:

« *La Epoca*, periódico político.—Administración: Libertad, 16.—Madrid, Abril de 1900.—Muy señor mio: Como su nombre figura en la Exposición Universal de París, y segun parece el fin que se propone es la publicidad, tengo el honor de poner en su conocimiento que *La Epoca* se va á ocupar de la descripción de las instalaciones. Si usted no tuviese inconveniente se le podría hacer un bonito artículo, ó cuando menos una Noticia, describiendo la suya. (La suya qué? *Noticia?*... *Traspasém lo punt, veyám. Ah ja veig, instalación*). El precio es el de 1'50 pesetas la línea en lugar preferente.

» Caso de que acepte la idea, le ruego me remita todos los datos y pormenores, el número de líneas que desea se inserten y su importe en una libranza ó letra de fácil cobro, á nombre del Administrador de *La Epoca*. Esperando su orden, queda suyo afectísimo S. S. Q. S. M. B., FRANCISCO ORFILA. »

Segons *La Epoca*, l' objecte d' una exposició internacional es la publicitat, es á dir, no un certámen ahont s' hi exhibeix lo que cada expositor sab y pot fer en sos tallers ó fàbricas, sino un bombo, y, com á tal, ha tingut la gran idea de fer una descripció de las instalaciones quals duenyos

paguin l'50 pessetas per ratlla. Y no 's pensin que siguin lineas com las de la pobre *Renaixensa*, que essent més petita y humil las te molt més llargas. No, son d' unas columnas estretas, molt estretas, y si l' article es bonito no n' hi caben pocas de pessetas-y-mitja. Ah, si volen una *Noticia* també va be, sobretot en un *lugar preferente*...

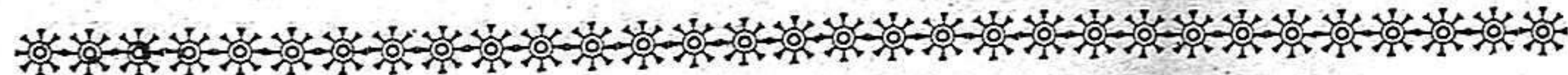
Si algú s' ánima á fer bómbo, no 's descuydi de la *letra de fácil cobro*.

Entre 'ls que á Madrid s' ofereixen á fer articles *bonitos* de las instala-

cions de la Exposició de París y 'ls que aixís que saben que en una casa de Barcelona hi ha un mort ja hi corren á pidolar l' anunci, oferint fer una gacetilla de las qualitats de la persona finada, baldament no 'n tingués cap de bona en vida, estém ben posats.

Las administracions y redaccions dels diaris aviat serán una barraca de memorialista y una botiga d' enterraments, tot d' una pesa.

(De *La Renaixensa*).

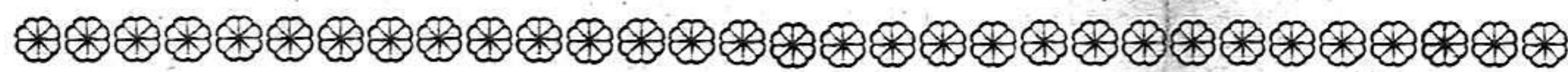
ELS SEGADORS

HIMNE CATALÀ

¡Catalunya comtat gran
qui t' ha vista rica y plena!
Ara 'l rey nostre senyor
declarada 'ns té la guerra.
El gran Comte de Olivar
sempre li burxa l' orella:
«Are es hora nostre rey,
are es hora que fem guerra»
Contra tots els catalans
ja ho veyeu quina n' han feta.
Seguiren vilas y llochs
fins al lloch de Riu d' Arenas.
N' han cremat un sagrat lloch
que Santa Coloma 's deya:
Creman albas y casullas
y corporals y patenas;
Y 'l Santíssim Sagrament
alabat siga per sempre.
Mataren un sacerdot
mentres que la missa deya
Mataren un cavaller
á la porta de la iglesia,
Don Lluís de Furriá,
y 'ls ángels li fan gran festa.
Lo pá que no era blanch
deyan qu' era massa negre
lo donaven als cavalls
sols per assolar la terra:
lo ví que no era bó
enjogavan las aixetas,
lo tiravan pe 'ls carrers
sols pera regar la terra;
A presencia dels parents

deshonraven las donzellas:
En donan part al Virrey
del mal qu' aquells soldats feyan
«Llicencia els he donat jo
molta més se 'n poden pendre»
A vista de tot aixó
s' es esvalotat la terra.
Entraren á Barcelona
mil personas forasteras;
entran com á segadors
com eran en temps de sega.
De tres guárdias que n' hi ha
ja n' han morta la primera.
En mataren al Virrey
al entrant de la galera.
Mataren als diputats
y als jutges de la Audiencia:
Anaren á la presó
donan llibertat als presos:
El bisbe 'ls va benehí
ab la ma dreta y esquerra:
«Hont es vostre capitá
ahont es vostra bandera?»
Varen treure 'l bon Jesús
tot cobert ab un vel negre.
«Aquí es nostre capitá
aquí es nostra bandera
A las armas, catalans
que os han declarat la guerra.»

Bon cop de fals,
defensors de la terra,
Bon cop de fals.

NOTICIES

Nostre distingit amich, lo atressorat propietari D. Diego de León pot anyadir á son antich y preuhat escut de noblesa un nou timbre degut á la reyal munificencia de Sa Magestat la Reyna Regent al anomenarlo Majordom de setmana de son Palau.

Aquesta distinció que recau en persona, no solsament distingida per sa noblesa de sanch, sino molt recomanable per sas preudes personals, carrera literaria y cortesia exquisita ha sigut molt ben rebuda en aquesta ciutat, quina satisfacció ens obliga á felicitar al senyor de León, digne conti-

nuador del apellido il·lustre que, arrencant dels gloriosos temps mitx-evals reb lo segell de sa grandesa al participar de la sanch de la sábia Doctora Santa Teresa de Jesús de Cepeda, en lo segle XVI, y son prestigi en la heróyca jornada del martre y pundonorós General D. Diego de León, noble avi del novell Majordom D. Diego de León de Nuñez Robres.

Procedent de Barcelona se troba entre nosaltres nostre benvolgut amich, l' inspirat poeta Mossen Joan Baptiste Altés, á qui desitjém bona estada en aquesta ciutat.

Lo Sr. Bisbe de la Diócesis ha sortit

cap alguns pobles al objecte de fer la Visita Pastoral.

A nostre estimat amich l' eminent poeta D. Arthur Masriera li ha sigut adjudicat lo premi oferit pel Municipi de Reus al Consistori dels Jochs Florals de Barcelona.

Felicitém coralment á nostre benvolgut amich pel nou triomf literari qu' acaba d' obtenir.

S' ha sobressehit la causa instruhida pel Jutjat de Lleyda contra nostre company de causa En Joseph Estadella y Arnó, per la poesia titulada «Los Segadors» que fa poch va publicar en *La Veu del Segre*. Lo felicitem.

La penyora de 200 pessetas imposada pel Governador civil á nostre company de premsa 'l setmanari catalanista *L' Adlántida*, será pagada ab lo sobrant del producte de la suscripció oberta á 10 céntims de pesseta per cap per la Associació Popular Regionalista.

La Junta Permanent de la Unió Catalanista ha enviat una patriótica felicitació al eminent poeta Mistral, de Provensa ab motiu de sos treballs, conseguint que l' hermosa llengua de la Provensa sigui admesa oficialment en los centres universitaris per part de la nació Francesa.

Avuy tindrà lloch á la Plassa de bous d' aquesta ciutat, la darrera exhibició dels lleons del Sr. Malleu, quins treballs arriesgadíssims foren tan justament aplaudits lo diumenje últim en lo Teatre Principal.

Hem rebut del Alcalde de Tortosa don Eduart Rico un exemplar de la Memoria impresa, per compte del Municipi, en la qual se recopilen tots los Decrets, R. O. y Circulars que fan referencia al canal de l' esquerra del Ebro.

Creym que deu aplaudirse la oportunitat del Ajuntament de Tortosa en donar al públich lo farrago de lleys publicades envers un' obra tant important, quin estudi desconexém la major part dels tortosins.

Lo número 6 de la important revista *La Ilustració Llevantina*, dedica gran part de son sumari á les festas celebradas á Mallorca en llabor del poeta en Jeroni Rosselló. Porta una bonica reproducció del retrato d' aquell, colocat á la galeria de mallorquins ilustres de Palma, diferents detalls de las festas y excursions á Palma y á Manacor, lo retrato dels ecristas de la capella de Manacor y de son fundador y director Mossen Pont.

Obra 'l número la vista del Sanatori de Porta-Coeli y 'l retrato de son fundador, lo doctor Moliner, als que acompanyan notas alusivas, per D. Theodor Llorente, retrato del difunt catalanista D. Joseph Esquena y una necrologia escrita per J. Berga.

SECCIÓ RELIGIOSA

SANTS DE LA SETMANA

Diumenge, dia 6, Patrocini de San Joseph y San JOAN ANTE-PORTAM-LATINAM.—Dilluns, 7, San Estanislao.—Dimars, 8, La Aparició de San Miquel arcàngel.—Dimecres, 9, San Gregori Nazianceni.—Dijous, 10, San Antoni.—Divendres, 11, San Pons. Disapte, 12, San Domingo de la Calzada.

Imp. de E. Cantero, San Blay, 34, Tortosa.